

การพัฒนาารูปแบบการเรียนการสอนเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการสื่อสารภาษาจีน ของนักเรียน ระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย

The Development of Blended Instructional Model to Enhance Chinese Communicative Learning Competence of High School Students

Received: January 24, 2019
Revised: October 29, 2019
Accepted: November 5, 2019

นำโชค บุตรน้ำเพชร (Numchoke Budnampetch)*

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาและหาประสิทธิภาพของรูปแบบการเรียนการสอนเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการสื่อสารภาษาจีนของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย และเพื่อประเมินประสิทธิผลการใช้รูปแบบการเรียนการสอน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้วิจัยในครั้งนี้เป็นนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2560 วิชาเอกภาษาจีน ที่เรียนรายวิชาภาษาจีนเพื่อการท่องเที่ยว โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) ผลการวิจัยพบว่า รูปแบบการเรียนการสอนเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการสื่อสารภาษาจีนของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย (ESPPE Model) ประกอบด้วยองค์ประกอบ 3 องค์ประกอบ คือ องค์ประกอบเชิงหลักการและวัตถุประสงค์ องค์ประกอบเชิงกระบวนการ และองค์ประกอบเชิงเงื่อนไขการนำรูปแบบไปใช้ องค์ประกอบเชิงกระบวนการมีขั้นตอนการสอน 5 ขั้นตอน ได้แก่ 1) ขั้นเข้าสู่บทเรียน (Engage : E) 2) ขั้นการเรียนการสอน (Study : S) 3) ขั้นฝึกตามแบบ (Structured Practice : P) 4) ขั้นฝึกอิสระ (Independent Practice : P) และ 5) ขั้นประเมินและสรุปผลการเรียน (Evaluation of Performance and Feedback : E & F) ผลจากการตรวจสอบความเหมาะสมความเป็นไปได้และคุณภาพโดยผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 คน พบว่า รูปแบบการเรียนการสอน ESPPE Model ตามความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญในภาพรวมมีความเหมาะสม ความเป็นไปได้และคุณภาพโดยภาพรวมอยู่ในระดับดี ($\bar{X} = 4.00$, S.D. = .00) และค่าประสิทธิภาพของรูปแบบการเรียนการสอนเท่ากับ 84.71/88.89 สูงกว่าเกณฑ์ 80/80 และผลการประเมินประสิทธิผลการใช้รูปแบบการเรียนการสอน พบว่า ความสามารถในการสื่อสารภาษาจีนของนักเรียนหลังการเรียนการสอนโดยใช้รูปแบบการเรียนการสอน สูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 80 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อรูปแบบการเรียนการสอนอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.35$, S.D. = .13)

คำสำคัญ : รูปแบบการเรียนการสอนภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร ความสามารถในการสื่อสารภาษาจีน

* อาจารย์ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาตะวันออก วิชาเอกภาษาจีน โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม)

Teacher, Eastern Language Department, Srinakharinwirot University Prasarnmit Demonstration School(Secondary) Email:francais_n123@hotmail.com เบอร์ติดต่อ: 0635591535

Abstract

This research's objective is to develop and find the efficiency of an instructional model to enhance Chinese language communication competency in senior high school students, and to evaluate the effectiveness of the model. The sample group consists of grade 12 students studying Chinese for Tourism course, in Chinese major, at Prasarnmit Demonstration School (Secondary), during the second semester of 2017. The research presents the ESPPE Model, which contains three components – principle and objective, process and implementation. There are five steps in the process: 1) Engage: E, 2) Study: S, 3) Structured Practice: P, 4) Independent Practice: P, and 5) Evaluation of Performance and Feedback: E&F. The results of the adequacy, possibility and quality investigations by five experts shows that the ESPPE Model is good ($\bar{X} = 4.00$, S.D. = .00), and the efficiency of the model is at 84.71/88.89, topping the standard score of 80/80. After evaluation of the ESPPE Model Implementation, it is found that Chinese language communication competence in 80 percent of the sample is above standard, with statistically significance level of .05. The satisfaction of the student sample is also high ($\bar{X} = 4.35$, S.D. = .13)

Keywords: Instructional Model of Communication in Chinese, Chinese Communicative Competence

บทนำ

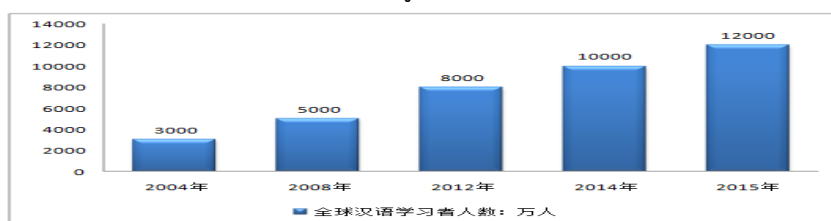
ศตวรรษที่ 21 เป็นยุคสังคมแห่งการเรียนรู้ หรือที่เรียกว่า การเรียนรู้แห่งศตวรรษที่ 21 (21th century Learning) ซึ่งทักษะพื้นฐานที่สำคัญในศตวรรษที่ 21 นั้นจะประกอบไปด้วย 3รู้ (3Rs) ได้แก่ รู้ภาษา (literacy) รู้คณิต (Numeracy) รู้ ICT (ICT Literacy) และ 4การ (4Cs) ได้แก่ การคิดแบบมีวิจรรย์ญาณ (Critical Thinking) การสื่อสาร (Communication) การทำงานร่วมกัน (Collaboration) การสร้างสรรค์ (Creativity) ฉะนั้นการเรียนรู้แบบใหม่นี้จำเป็นต้องมีการใช้เครื่องมือที่หลากหลายมากขึ้นในการแสวงหาความรู้ ทั้งในด้านความรู้เกี่ยวกับโลก (Global Awareness) ความรู้เกี่ยวกับการเงิน เศรษฐศาสตร์ ธุรกิจ และการเป็นผู้ประกอบการ (Financial, Economics, Business and Entrepreneurial Literacy) เป็นต้น (ไสว พักขาว.2551) ซึ่งความรู้เหล่านี้จำเป็นต้องอาศัยเครื่องมือหรือกลไกต่างๆ เช่น ทักษะการเรียนรู้และนวัตกรรมรวมทั้งสารสนเทศ เทคโนโลยีและสื่อต่างๆ เพื่อนำมาใช้เป็นเครื่องมือในการเรียนรู้ และยิ่งไปกว่านั้นสาระวิชาหลัก (Core Subjects) ของการเรียนรู้แห่งศตวรรษที่ 21 ประการแรกคือ ภาษาแม่ และภาษาสำคัญของโลก หมายความว่า นอกจากภาษาไทยซึ่งเป็นภาษาแม่แล้ว ก็ยังมีภาษาต่างประเทศที่สอง คือภาษาอังกฤษ ซึ่งถือว่าเป็นภาษาที่สำคัญของโลก หรือที่เรียกว่า ภาษาสากล (International Language) ที่มีการใช้กันอย่างแพร่หลาย (ไสว พักขาว. 2551) แต่ทว่าสำหรับในศตวรรษที่ 21 นั้น การเรียนรู้ภาษาอังกฤอย่าง

เดียวอาจจะไม่เพียงพอกับความต้องการของตลาดโลกอีกต่อไป ในปัจจุบันนี้ยังมีอีกภาษาหนึ่งที่ต้องจับตามอง และให้ความสำคัญไม่น้อยไปกว่าภาษาอังกฤษ นั่นคือ ภาษาจีน

ปัจจุบันนี้ ประเทศจีนนับได้ว่าเป็นประเทศที่เจริญรุดหน้าไปอย่างรวดเร็ว ในขณะที่เดียวกันก็เป็นประเทศ ที่มีประวัติศาสตร์อันยาวนานกว่าห้าพันปีและเป็นแหล่งอารยธรรมอันยิ่งใหญ่ของโลก นอกจากนี้ ประเทศจีนยังมีจำนวนประชากรมากที่สุดในโลก (ประมาณ 13 พันล้านคน (2016)) และชาวจีนได้เดินทางไปตั้งรกรากในแทบทุกประเทศส่งผลให้มีผู้ใช้ภาษาจีนอาศัยอยู่ทุกหนแห่ง จากสถิติของ The Washington Post ได้ระบุไว้ว่าจากภาษาทั้ง 12 ภาษา ภาษาจีนเป็นภาษาที่มีคนใช้มากที่สุดในโลก ประมาณ 1.39 พันล้านคน ในขณะที่ภาษาอังกฤษมีผู้ใช้ประมาณ 527 ล้านคน (ออนไลน์. 2016) อีกทั้งไม่ว่าจะมุมไหนของโลกก็ตามบทบาทของประเทศจีนบนเวทีโลกกำลังชัดเจนมากขึ้นเรื่อยๆ ด้วยขนาดของเศรษฐกิจที่กำลังขยายตัว ขณะเดียวกันความร่วมมือระหว่างไทยจีนรวมไปถึงอาเซียนกับจีนก็แน่นแฟ้นขึ้นโดยผ่านข้อตกลงการค้าเสรีซึ่งเริ่มใช้ไปตั้งแต่ปี 2015 ซึ่งหมายถึงการค้าและการลงทุนระหว่างไทยจีนจะเพิ่มสูงขึ้นจากอดีตซึ่งสูงอยู่แล้วอีกมาก ส่งผลให้ความต้องการผู้ที่มีความสามารถทางภาษาจีนสูงขึ้นตาม

ด้วยเหตุผลข้างต้น ความสำคัญของภาษาจีนจึงมีเพิ่มมากขึ้น จนได้รับฉายานามว่า “Chinese fever” โดยเฉพาะสำหรับผู้สนใจการค้าขาย ธุรกิจ การท่องเที่ยว เทคโนโลยี อุตสาหกรรม การแพทย์แผนจีนและแผนปัจจุบัน รวมทั้งวัฒนธรรมจีน นอกจากนี้ภาษาจีนยังช่วยเพิ่มโอกาสทางการทำงานให้สำหรับผู้รู้ภาษาจีนทุกคน อีกทั้งภาษาจีนอาจพัฒนากลายเป็นภาษาสากลแทนภาษาอังกฤษในอนาคต จากสถิติเมื่อปี ค.ศ.2014 พบว่ามีนักศึกษาไทยไปศึกษาต่อที่ประเทศจีนจำนวน 21,296 คน จากจำนวนนักศึกษาต่างชาติทั้งหมด 377,054 คน ซึ่งติดอันดับที่สามารถรองจากเกาหลีใต้และสหรัฐอเมริกา (ออนไลน์.2016)

แนวโน้มการเติบโตของจำนวนผู้เรียนภาษาจีนทั่วโลกปี2004-2015

(ที่มา:<http://www.chyxx.com/industry>)

จากแผนภูมิข้างต้นแสดงให้เห็นว่ามีจำนวนประชากรโลกที่เรียนภาษาจีนเพิ่มขึ้นทุกปี จากปี ค.ศ. 2004 มีจำนวนเพียง 30 ล้านคน ปี ค.ศ.2012 เพิ่มขึ้นเป็น 80 ล้านคน จนถึงปี ค.ศ.2015 มีจำนวนผู้เรียนถึง 120 ล้านคน และในปีต่อไปคาดว่าจะมีจำนวนเพิ่มมากยิ่งขึ้น

กระทรวงศึกษาธิการซึ่งตระหนักถึงความสำคัญของภาษาจีนจึงกำหนดให้มีการปรับยุทธศาสตร์การเรียนการสอนภาษาจีน เพื่อให้มีประสิทธิภาพสอดคล้องกับความต้องการและก้าวสู่มาตรฐานอันเป็นที่ยอมรับในระดับสากล (กระทรวงศึกษาธิการ. 2551: 211) ซึ่งจากการที่รัฐบาลได้ประกาศส่งเสริมให้สถานศึกษาจัดการเรียนการสอนภาษาจีนเมื่อ 10 กว่าปีที่ผ่านมามาจนถึงปัจจุบัน มีผู้ที่สนใจเรียนภาษาจีนเป็นจำนวนมากถึง

7 แสกว่าคน ทำให้ภาษาจีนเป็นภาษาที่มีผู้เรียนเป็นอันดับที่ 2 รองจากภาษาอังกฤษ และเมื่อมีผู้ให้ความสนใจเรียนภาษาจีนเป็นจำนวนมาก จึงควรสนใจผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนการสอน กระบวนการ รูปแบบการเรียน และการสอนให้มีคุณภาพ ในทางนโยบายหรือแนวคิดเชิงยุทธศาสตร์จึงต้องมาทบทวนว่า เราต้องการอะไรในการเรียนการสอนภาษาจีน ต้องการให้ผู้เรียนมีความรู้ทางภาษาจีนในระดับไหน อย่างไร และต้องการให้มีการเรียนการสอนเพื่อที่จะผลิตผู้เรียนที่มีความรู้ภาษาจีนให้เพิ่มมากขึ้นได้อย่างไร ซึ่งภาษาจีนมีการสอนอยู่ในหลายประเทศทั่วโลก กระบวนการสอนภาษาจีนหรือภาษาต่างประเทศอื่นๆ มีลักษณะคล้ายกัน คือสอนให้มีทั้งทักษะด้านการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ตามลำดับ เพื่อให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาจีนในการสื่อสาร และการหาความรู้ในขั้นที่สูงขึ้นได้ ยิ่งไปกว่านั้นเครื่องมือทางภาษาที่จะทำให้เกิดผลสัมฤทธิ์ได้นั้น ควรเกิดจากทักษะการสื่อสารเป็นอันดับแรก ซึ่งประกอบด้วยทักษะการฟังและพูด เพราะการเรียนภาษาให้ได้ดีนั้นต้องเริ่มจากการเรียนพูดก่อนเรียนเขียน

การเรียนการสอนภาษาจีนก็ควรจะใช้หลักการเดียวกันเพื่อให้การสื่อสารสัมฤทธิ์ผลสูงสุด ควรให้ผู้เรียนเน้นการสื่อสารที่เริ่มจากการฟังและตามด้วยการพูด และการเรียนไวยากรณ์เป็นเพียงองค์ประกอบเสริมทางภาษา และควรให้การเรียนการสอนเป็นการสอนเพื่อการสื่อสารอย่างแท้จริง กล่าวคือการเรียนพูดให้ได้ดีควรต้องไปอยู่ในบริบทนั้นๆ หมายความว่านักเรียนหรือผู้เรียนอาจต้องไปศึกษาภาษาจีนที่ประเทศจีน อย่างน้อยที่สุดประมาณ 1 ปี ถึงจะสามารถใช้งานหรือสื่อสารได้ แต่การเรียนด้วยวิธีนี้ ผู้เรียนต้องมีทุนทรัพย์เพียงพอจึงจะสามารถไปเรียนได้ เพราะค่าใช้จ่ายในการไปศึกษาต่อยังต่างประเทศค่อนข้างสูง (ประมาณ 5 แสกว่าบาทต่อปี) ซึ่งคงเป็นไปได้ที่ผู้เรียนทุกคนจะมีโอกาสเช่นนี้ ฉะนั้นการเรียนการสอนภาษาจีนในประเทศไทยจึงควรให้ความสำคัญกับการสอนที่จะช่วยให้ผู้เรียนสามารถนำภาษาจีนมาใช้งานได้จริง

จากผลสำรวจการเรียนการสอนภาษาจีนในประเทศไทยกลับพบว่า นักเรียนในระดับมัธยมศึกษาที่เรียนเอกภาษาจีนนั้น ส่วนใหญ่จะเน้นการเรียนการสอนทางด้านไวยากรณ์ และเน้นการเขียนตัวอักษรเป็นหลัก การฟังและพูดเป็นองค์ประกอบรองลงมา จึงทำให้ประสิทธิภาพในการสื่อสารจริงนั้นไม่สัมฤทธิ์ผล ถึงแม้ว่าในหลายๆ โรงเรียนที่เปิดสอนรายวิชาทักษะเสริมภาษาจีน ภาษาจีนเพื่อการสื่อสารและภาษาจีนเพื่อการท่องเที่ยว แต่กระบวนการหรือการจัดการเรียนการสอน และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนยังไม่ประสบผลสำเร็จเท่าที่ควร เนื่องจากปัจจัยด้านเวลาในการเรียนรู้และฝึกฝนมีน้อยมากเกินไป สื่อการเรียนการสอนก็ยังไม่เหมือนจริง รวมทั้งกระบวนการจัดการเรียนรู้ต่างๆ ที่เน้นการสอบอย่างจริงจังของระบบการสอบไทย จึงทำให้นักเรียนไม่สามารถนำคำศัพท์หรือประโยคที่เรียนมาใช้ได้จริง หรือใช้ไม่ถูกสถานการณ์ เพราะเน้นแต่การเรียนเพื่อสอบ นักเรียนส่วนใหญ่จึงไม่กล้าแสดงออก ไม่พูด หรือนักเรียนบางกลุ่มที่เรียนไวยากรณ์มา ก็พูดถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ แต่ชาวจีนไม่เข้าใจ เช่น มีนักเรียนจำนวนหนึ่งไปสัมภาษณ์นักท่องเที่ยวชาวจีนตามสถานที่ท่องเที่ยวต่างๆ นักเรียนพยายามสื่อสารหรือพูดภาษาจีนออกมาแต่ชาวจีนไม่เข้าใจ อาจเนื่องด้วยการฝึกฝนการออกเสียงยังไม่เพียงพอ อาจารย์ผู้สอนไม่ได้เน้นการออกเสียงที่ถูกต้องหรืออาจารย์ไม่ได้สอนคำศัพท์หรือสำนวนที่จำเป็นต้องใช้ในสถานการณ์ต่างๆ จึงทำให้นักเรียนออกเสียงผิด พูดไม่ชัดเจนรวมทั้งบางคนใช้คำศัพท์หรือสำนวนผิดความหมาย ผิดสถานการณ์ นักท่องเที่ยวไม่เข้าใจเรื่องหรือประเด็นที่ต้องการสื่อ แต่ด้วยความที่เป็นเจ้าของภาษาจึงสามารถคาดเดาในสิ่งที่นักเรียนถามได้

การออกไปสัมภาษณ์หรือพบเจ้าของภาษาถือว่าเป็นการเรียนรู้และการรับรู้ภาษาตามสถานการณ์จริง ซึ่งสอดคล้องกับหลักการจัดการเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารโดยใช้หลักการเชื่อมโยงกับความหมายและบริบท (Connected to Meaning and Context) หมายความว่านักเรียนจะมีพัฒนาการทางภาษาด้วยการใช้ภาษาในชีวิตจริง (Jeremy Harmer.2003) ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีทางสังคมวัฒนธรรมของไวทสกี้ (Vygotsky) ผู้ซึ่งให้ความสำคัญกับวัฒนธรรมและสังคมมาก ทฤษฎีของเขากล่าวว่า สังคมและวัฒนธรรมเป็นส่วนหนึ่งที่จะส่งเสริมความฉลาดและกระบวนการเรียนรู้ในพัฒนาการของเด็ก ไวทสกี้ (Vygotsky) เชื่อว่าตัวคนเรามีปฏิกริยา มีสื่อสัมพันธ์กับสังคมและวัฒนธรรม ซึ่งจะทำให้คนเราเป็นมนุษย์ที่มีความฉลาดและแตกต่างจากสัตว์ อีกทั้งมนุษย์ได้รับอิทธิพลจากสิ่งแวดล้อมตั้งแต่แรกเกิด ซึ่งนอกจากสิ่งแวดล้อมทางธรรมชาติแล้วยังมีสิ่งแวดล้อมทางสังคม คือวัฒนธรรมที่สังคมสร้างขึ้น ซึ่งความฉลาดในการสื่อสารด้านภาษานี้เองเป็นพื้นฐานที่ทำให้เด็กแตกต่างจากสัตว์ นอกจากนั้นภาษายังเป็นเครื่องมือสำคัญของการคิดและพัฒนาเยาว์ปัญญาขั้นสูง พัฒนาการทางภาษาและทางความคิดของเด็กเริ่มด้วยการพัฒนาที่แยกจากกัน แต่เมื่ออายุมากขึ้นพัฒนาการทั้งสองด้านจะเป็นไปพร้อมกัน

การพัฒนาผู้เรียนให้มีความรู้และทักษะภาษาจีนเพื่อการสื่อสารในระบบการศึกษาขั้นพื้นฐานควรต้องเป็นไปตามมาตรฐาน สาระการเรียนรู้ในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ แต่ภาษาจีนเป็นเพียงวิชาเลือก สภาพจริงของการเรียนรู้ไม่ต่อเนื่องเหมือนเช่นภาษาอังกฤษ ครูผู้สอนและสถานศึกษาส่วนใหญ่จึงประสบปัญหาความยุ่งยากในการกำหนดขอบข่ายและสาระการเรียนรู้ให้สอดคล้องกับประสบการณ์ของผู้เรียน ซึ่งมีทั้งผู้เรียน ที่มีประสบการณ์มาบ้างแล้ว หรือบางคนไม่เคยมีมาก่อน ครูผู้สอนจึงต้องการแนวทางที่ชัดเจนว่าขอบข่ายการเรียนรู้ภาษาจีนเพื่อการสื่อสารนั้นควรมีรูปแบบอย่างไร

ผู้วิจัยคาดว่าวิธีที่ดีที่สุดที่จะเรียนรู้และสอนภาษาคือการมีปฏิสัมพันธ์ทางสังคม การปฏิบัติด้วยการปฏิสัมพันธ์แบบนี้จะทำให้นักเรียนหรือผู้เรียนเกิดการพัฒนาทางภาษาได้มากยิ่งขึ้น แต่สิ่งที่ต้องแก้ไขคือขั้นตอนกระบวนการและรูปแบบในการจัดการเรียนการสอนด้านการสื่อสารได้แก่ การเริ่มต้น การเตรียมตัวและการฝึกฝน เพื่อที่จะสามารถให้นักเรียนไปเผชิญกับสถานการณ์จริงโดยไม่ให้เกิดปัญหาการใช้ภาษา การออกเสียงผิด หรือใช้คำศัพท์ สำนวนที่ผิดความหมาย

จากปัญหาการเรียนการสอนภาษาจีนเพื่อการสื่อสารข้างต้น จะเห็นได้ว่าการสอนทักษะการพูดจำเป็นจะต้องมีวิชาสนทนา วิชาภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร หรือวิชาเสริมทักษะที่มีเนื้อหาเกี่ยวข้องกับการฟังและพูดเป็นประเด็นสำคัญ ผู้วิจัยจึงสนใจพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการสื่อสารภาษาจีนของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ซึ่งจะเน้นการสื่อสารเป็นหลัก รูปแบบการเรียนการสอนนี้จะกำหนดขั้นตอนในการเรียนและการฝึกฝนของผู้เรียนให้เกิดการเรียนรู้ที่เสมือนจริง สารสนเทศที่ได้จากการวิจัยในครั้งนี้ อาจเป็นประโยชน์ต่อโรงเรียน และครูอาจารย์ผู้สอนภาษาจีนในประเทศไทยในการนำไปปรับปรุงหรือประยุกต์ใช้ในกระบวนการสอนรายวิชาต่างๆที่เกี่ยวข้องกับภาษาจีนเพื่อการสื่อสารต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อพัฒนาและหาประสิทธิภาพของรูปแบบการเรียนการสอนเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการสื่อสารภาษาจีนของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย
2. เพื่อประเมินประสิทธิผลการใช้รูปแบบการเรียนการสอนเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการสื่อสารภาษาจีนของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โดยมีวัตถุประสงค์เฉพาะดังนี้
  - 2.1 เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการสื่อสารภาษาจีน หลังเรียนด้วยรูปแบบการเรียนการสอน กับเกณฑ์ร้อยละ 80
  - 2.2 เพื่อศึกษาพัฒนาการความสามารถในการสื่อสารภาษาจีนของนักเรียนที่เรียนโดยใช้รูปแบบการเรียนการสอน
  - 2.3 เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อรูปแบบการเรียนการสอน

ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้วิจัยในครั้งนี้เป็นนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายวิชาเอกภาษาจีน ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2560 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) จำนวน 99 คน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้วิจัยในครั้งนี้เป็นนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2560 วิชาเอกภาษาจีน ที่เรียนรายวิชาภาษาจีนเพื่อการท่องเที่ยว โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) ได้มาโดยการสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster Random Sampling) โดยใช้ห้องเรียนเป็นหน่วยในการสุ่ม (Sampling Unit) จำนวน 1 ห้องเรียน 29 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. รูปแบบการเรียนการสอน ESPPE Model ตามความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญในภาพรวมมีความเหมาะสม ความเป็นไปได้และคุณภาพโดยภาพรวมอยู่ในระดับดี ($\bar{X} = 4.00$, S.D. = .00) และเมื่อพิจารณารายข้อ พบว่า ทฤษฎี แนวคิดและหลักการของรูปแบบมีความเหมาะสมอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.67$, S.D. = .58) องค์ประกอบเชิงหลักการและวัตถุประสงค์ องค์ประกอบเชิงกระบวนการ กระบวนการเรียนการสอนของรูปแบบ มีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก นอกจากนี้แล้วองค์ประกอบเชิงเงื่อนไขการนำรูปแบบไปใช้ปัจจัยที่เอื้อต่อการเรียนรู้และผลที่เกิดขึ้นตามรูปแบบมีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก
2. รูปแบบการเรียนการสอนและเครื่องมือประกอบการใช้รูปแบบการเรียนการสอน ได้แก่ คู่มือการใช้รูปแบบการเรียนการสอนและแผนการสอน ที่ผ่านการประเมินคุณภาพโดยผู้เชี่ยวชาญและปรับปรุงแก้ไขแล้วนำไปหาประสิทธิภาพ (E_1/E_2) โดยการทดลองภาคสนาม (Field Tryout) ประเมินประสิทธิภาพของกระบวนการ (E_1) โดยประเมินจากการแสดงบทบาทสมมติระหว่างเรียนและหาประสิทธิภาพของผลผลิต (E_2) โดยประเมินจากการถ่ายทำหนังสือ ใช้เกณฑ์ 80/80 โดยทดลองใช้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 วิชาเอกภาษาจีน ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2559 ซึ่งมีลักษณะใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 18 คน ผลการทดลองใช้ พบว่าได้ค่าประสิทธิภาพของรูปแบบการเรียนการสอนเท่ากับ 84.71/88.89 สูงกว่าเกณฑ์ 80/80

3. แบบวัดความสามารถในการสื่อสารภาษาจีนเป็นแบบประเมินที่มีเกณฑ์(Rubric scores)การให้คะแนนที่เน้น 1)การใช้คำศัพท์ สำนวนและโครงสร้างถูกต้อง 2) พุดเนื้อหา หัวข้อตรงประเด็น 3) ออกเสียง คำศัพท์ได้ถูกต้อง 4) พุดได้คล่องแคล่วเป็นธรรมชาติ 5) ใช้ท่าทางประกอบเหมาะสม 6) ความคิดสร้างสรรค์ในการสร้างบทสนทนา 7) ความคิดสร้างสรรค์ในการนำเสนอบทสนทนา และ 8) ความสามัคคีในการสร้างสรรคงาน ซึ่งผ่านการประเมินคุณภาพโดยผู้เชี่ยวชาญโดยคำนวณค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of Congruence) ของคะแนนความเหมาะสม/สอดคล้องตามความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน ได้ค่าดัชนีความสอดคล้องตั้งแต่ 0.67-1.00

4. แบบสอบถามความพึงพอใจที่มีต่อการใช้รูปแบบการเรียนการสอน ผ่านการประเมินคุณภาพในการตรวจสอบความตรงตามโครงสร้าง (Construct Validity) และความตรงตามเนื้อหา (Content Validity) โดยแบบประเมินความเหมาะสม/สอดคล้องเชิงโครงสร้างของแบบสอบถามความพึงพอใจจากผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน ได้ค่าดัชนีความสอดคล้องตั้งแต่0.50-1.00

วิธีวิจัย

ผู้วิจัยได้ศึกษาวิเคราะห์แนวคิด หลักการออกแบบการเรียนการสอนเชิงระบบ (Instructional System Design : ISD) หลักการ แนวคิด การวิจัยและพัฒนา (Research and Development : R & D) และรูปแบบการจัดการเรียนการสอนของแฮนนอฟินและเพ็ค (Hannafin and Peck.1987) หลักการ แนวคิดการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศในฐานะภาษาต่างประเทศที่2 Post method Pedagogy ของบี कुमारาวดีเวลู (B. KUMARAVADIVELU. 2006) วิเคราะห์แนวคิด หลักการ ทฤษฎี งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการส่งเสริมความสามารถในการสื่อสารภาษาจีน (Chinese Communicative Learning Competence) อีกทั้งได้ดำเนินการตามขั้นตอนการวิจัยและพัฒนา (Research and Development) 4 ขั้นตอน ดังนี้ ขั้นตอนที่ 1 การวิจัย (Research: R₁) เป็นการวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐานในการพัฒนารูปแบบการเรียนการสอน ขั้นตอนที่ 2 การพัฒนา (Development: D₁) เป็นการออกแบบและพัฒนารูปแบบการเรียนการสอน ในขั้นตอนนี้ผู้วิจัยได้พัฒนาและหาคุณภาพ ประสิทธิภาพของรูปแบบการเรียนการสอนโดยนำข้อมูลที่ได้จากขั้นตอนที่ 1 มาพัฒนาเป็นโครงร่างรูปแบบการเรียนการสอนเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการสื่อสารภาษาจีนของนักเรียน แล้วให้ผู้เชี่ยวชาญด้านการพัฒนารูปแบบและด้านการสอนภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร จำนวน 5 คน ตรวจสอบคุณภาพของโครงร่างรูปแบบการเรียนการสอนและเครื่องมือประกอบการใช้รูปแบบการเรียนการสอน แล้วนำไปทดลองใช้ (Tryout) กับนักเรียนที่มีลักษณะใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่าง เพื่อตรวจสอบความเป็นไปได้และประสิทธิภาพก่อนนำไปทดลองใช้จริงกับกลุ่มตัวอย่าง ขั้นตอนที่ 3 การวิจัย (Research: R₂) ในขั้นตอนนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาประสิทธิผลของรูปแบบการเรียนการสอน โดยผู้วิจัยนำรูปแบบการเรียนการสอนที่พัฒนาขึ้นไปทดลองใช้กับกลุ่มตัวอย่าง โดยใช้รูปแบบการวิจัย Pre-Experimental Design โดยประยุกต์ใช้แบบแผนการทดลองแบบกลุ่มตัวอย่างเดียวมีการทดสอบหลังเรียน (One-Group Posttest-Only Design) และขั้นตอนที่ 4 การพัฒนา (Development: D₂) การดำเนินการวิจัยในขั้นตอนนี้เป็นการนำผลการทดลองใช้รูปแบบการเรียนการสอนที่พัฒนาขึ้นในขั้นตอนที่ 3 โดยนำผลการวิเคราะห์ประสิทธิผลของรูปแบบ ได้แก่ ความสามารถในการสื่อสารภาษาจีนของนักเรียนหลังการใช้รูปแบบการเรียนการสอน และความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการใช้รูปแบบ

การเรียนการสอนมาปรับปรุงแก้ไขรูปแบบการเรียนการสอนเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการสื่อสารภาษาจีนของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย (ESPPE Model) ให้มีความเหมาะสมมากยิ่งขึ้น โดยเปรียบเทียบความสามารถในการสื่อสารภาษาจีนของนักเรียนหลังการใช้รูปแบบการเรียนการสอน กับเกณฑ์ร้อยละ 80 ศึกษาพัฒนาการความสามารถในการสื่อสารภาษาจีนของนักเรียนที่เรียนโดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนในช่วงเวลาระหว่างเรียน ศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการใช้รูปแบบการเรียนการสอนและปรับปรุงรายละเอียดของรูปแบบการเรียนการสอนเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการสื่อสารภาษาจีนของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โดยการวิเคราะห์องค์ประกอบและกระบวนการเรียนการสอนตามแนวคิดวิธีการเชิงระบบและประมวลสรุปข้อมูลด้วยวิธีการบรรยายเชิงพรรณนา วิเคราะห์ผลด้านความสามารถในการสื่อสารภาษาจีนของนักเรียน โดยใช้ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และ t-test One Sample ในการเปรียบเทียบคะแนนหลังเรียนกับเกณฑ์ร้อยละ 80 และวิเคราะห์พัฒนาการความสามารถในการสื่อสารภาษาจีนของนักเรียนในช่วงเวลาระหว่างเรียนโดยใช้ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)

ผลการวิจัย

1. รูปแบบการเรียนการสอนเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการสื่อสารภาษาจีนของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย (ESPPE Model) ประกอบด้วยองค์ประกอบ 3 องค์ประกอบ คือ องค์ประกอบเชิงหลักการและวัตถุประสงค์ องค์ประกอบเชิงกระบวนการ และองค์ประกอบเชิงเงื่อนไขการนำรูปแบบไปใช้ โดยมีองค์ประกอบเชิงกระบวนการจัดการเรียนการสอน 5 ขั้นตอน ได้แก่ 1) ขั้นเข้าสู่บทเรียน (Engage : E) 2) ขั้นการเรียนการสอน (Study : S) 3) ขั้นฝึกตามแบบ (Structured Practice : P) 4) ขั้นฝึกอิสระ (Independent Practice : P) และ 5) ขั้นประเมินและสรุปผลการเรียน (Evaluation of Performance and Feedback : E & F) ผลจากการตรวจสอบความเหมาะสม ความเป็นไปได้และคุณภาพโดยผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 คน พบว่า รูปแบบการเรียนการสอน ESPPE Model ตามความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญในภาพรวมมีความเหมาะสม ความเป็นไปได้และคุณภาพโดยภาพรวมอยู่ในระดับดี ($\bar{X} = 4.00$, S.D. = .00) และเมื่อพิจารณารายข้อ พบว่า ทฤษฎี แนวคิดและหลักการของรูปแบบมีความเหมาะสมอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.67$, S.D. = .58) และเมื่อพิจารณาองค์ประกอบของรูปแบบการเรียนการสอนแต่ละองค์ประกอบ ในส่วนขององค์ประกอบเชิงหลักการและวัตถุประสงค์ องค์ประกอบเชิงกระบวนการ กระบวนการเรียนการสอนของรูปแบบ มีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก นอกจากนี้แล้วองค์ประกอบเชิงเงื่อนไขการนำรูปแบบไปใช้ ปัจจัยที่เอื้อต่อการเรียนรู้และผลที่เกิดขึ้นตามรูปแบบมีความเหมาะสมอยู่ในระดับมากเช่นกัน ซึ่งแสดงว่ารูปแบบการเรียนการสอน ESPPE Model ที่พัฒนาขึ้นมีความเหมาะสม/สอดคล้องเชิงโครงสร้าง สามารถนำไปทดลองใช้ได้ ผู้วิจัยจึงนำรูปแบบการเรียนการสอนและเครื่องมือประกอบการใช้รูปแบบการเรียนการสอน ได้แก่ คู่มือการใช้รูปแบบการเรียนการสอนและแผนการสอน ที่ผ่านการหาคุณภาพโดยผู้เชี่ยวชาญและปรับปรุงแก้ไขแล้วไปหาประสิทธิภาพ (E_1/E_2) โดยการทดลองภาคสนาม (Field Tryout) ประเมินประสิทธิภาพของกระบวนการ (E_1) และหาประสิทธิภาพของผลผลิต (E_2) ใช้เกณฑ์ 80/80 ทดลองใช้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 วิชาเอกภาษาจีน ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2559 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัย ซึ่งมีลักษณะใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่าง จำนวน

18 คน ผลการทดลองใช้ พบว่า ได้ค่าประสิทธิภาพของรูปแบบการเรียนการสอนเท่ากับ 84.71/88.89 สูงกว่าเกณฑ์ 80/80

2. ความสามารถในการสื่อสารภาษาจีนของนักเรียนหลังการเรียนการสอนโดยใช้รูปแบบการเรียนการสอน ESPPE Model สูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 80 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 คะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 25.64 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.27 โดยมีคะแนนเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละ 85.47

3. พัฒนาการของความสามารถในการสื่อสารภาษาจีนของนักเรียนที่เรียนโดยใช้รูปแบบการเรียนการสอน ESPPE Model ในช่วงเวลาระหว่างเรียน ระยะ คือ ระยะที่ 1 คาบเรียนที่ 5 ระยะที่ 2 คาบเรียนที่ 10 และระยะที่ 3 คาบเรียนที่ 15 พบว่า นักเรียนมีความสามารถในการสื่อสารภาษาจีนในระดับสูงทั้ง 3 ระยะ โดยมีคะแนนเฉลี่ยพัฒนาขึ้นเรื่อยๆ จากระยะที่ 1 ถึงระยะที่ 3 ทั้งการประเมินจากผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัย นอกจากนี้ผู้วิจัยได้บันทึกพฤติกรรมกรเรียนและการทำงานของนักเรียนเพื่อสะท้อนการพัฒนาความสามารถในการสื่อสารภาษาจีนของผู้เรียน ซึ่งในระหว่างการจัดการเรียนการสอนโดยใช้รูปแบบ ESPPE ผู้วิจัยพบว่าผู้เรียนมีพฤติกรรมที่สะท้อนพัฒนาการความสามารถในการสื่อสารภาษาจีน สรุปได้ดังนี้ 1)นักเรียนมีความคิดสร้างสรรค์ในการสร้างบทละครได้ดีมาก มีการจัดเตรียมอุปกรณ์ให้เสมือนจริง แต่ละกลุ่มจะมีแนวคิดที่แตกต่างกันออกไป 2) นักเรียนมีทักษะในการทำงานร่วมกันเป็นทีม มีการปรึกษา อภิปรายและแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกันในกลุ่ม มีการยอมรับฟังความคิดเห็นและข้อเสนอแนะของเพื่อนๆ 3) นักเรียนกล้าแสดงออกตามบทบาทที่ตนเองได้รับ 4) นักเรียน แต่ละคนมีพัฒนาการทางทักษะภาษาพูด การออกเสียง สำเนียงดีขึ้นในแต่ละครั้งที่มีการแสดงบทบาทสมมติ 5) นักเรียนมีการนำข้อเสนอแนะของเพื่อนๆ อาจารย์นิสิตและอาจารย์ผู้สอนไปปรับปรุงและพัฒนาการใช้ภาษาให้ดีขึ้น และ 6)นักเรียนสามารถนำเอาองค์ความรู้ที่ได้เรียนและฝึกฝนมาตลอดทั้งเทอมมาสร้างสรรค์เป็นหนังสือภาษาจีนของห้องได้

4. นักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้รูปแบบการเรียนการสอน ESPPE Model มีความพึงพอใจโดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.35$, S.D. =.13) และเมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า นักเรียนมีความพึงพอใจในภาพรวมด้านเนื้อหา ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน ด้านการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ และด้านประโยชน์ที่ได้รับ อยู่ในระดับมากทุกด้าน

รูปแบบการเรียนการสอนเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการสื่อสารภาษาจีนของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย (ESPPE Model)

อภิปรายผล

1. รูปแบบการเรียนการสอน ESPPE Model ที่พัฒนาขึ้นมาได้ผ่านการตรวจสอบจากผู้เชี่ยวชาญ 5 คน พบว่า รูปแบบการเรียนการสอน ESPPE Model ตามความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญในภาพรวมมีความเหมาะสม ความเป็นไปได้และคุณภาพโดยภาพรวมอยู่ในระดับดี ($\bar{X} = 4.00$, S.D. = .00) และเมื่อพิจารณารายข้อ พบว่า ทฤษฎี แนวคิดและหลักการของรูปแบบมีความเหมาะสมอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.67$, S.D. = .58) และเมื่อพิจารณาองค์ประกอบของรูปแบบการเรียนการสอนแต่ละองค์ประกอบ ในส่วนขององค์ประกอบเชิงหลักการและวัตถุประสงค์ องค์ประกอบเชิงกระบวนการ กระบวนการเรียนการสอนของรูปแบบมีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก นอกจากนี้แล้วองค์ประกอบเชิงเงื่อนไขการนำรูปแบบไปใช้ ปัจจัยที่เอื้อต่อการเรียนรู้และผลที่เกิดขึ้นตามรูปแบบมีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก

การแก้ไขปรับปรุงรูปแบบการเรียนการสอนเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการสื่อสารภาษาจีนของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย (ESPPE Model) จากการตรวจสอบความเหมาะสม ความเป็นไปได้และคุณภาพของร่างรูปแบบการเรียนการสอนเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการสื่อสารภาษาจีนของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย (ESPPE Model) โดยผู้เชี่ยวชาญ พบว่า ไม่มีข้อใดที่มีค่าความสอดคล้องต่ำกว่าเกณฑ์ที่กำหนด (พิจารณาค่าความเหมาะสม/สอดคล้องที่มีค่าเฉลี่ยตั้งแต่ 3.50 ขึ้นไปและค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานน้อยกว่า 1.00) อย่างไรก็ตามผู้วิจัยได้นำคำแนะนำที่ผู้เชี่ยวชาญได้เสนอแนะเพิ่มเติมมาพิจารณาแก้ไขปรับปรุงรูปแบบการเรียนการสอน (ESPPE Model) เพื่อให้มีความสมบูรณ์และมีประสิทธิภาพเพิ่มขึ้น ทำให้มั่นใจได้ว่ารูปแบบการเรียนการสอน ESPPE Model มีความเป็นไปได้ในการดำเนินการสูงและมีประสิทธิภาพเชิงประจักษ์บรรลุตามวัตถุประสงค์ของการจัดการเรียนรู้ นอกจากนี้ ผู้วิจัยนำรูปแบบการเรียนการสอนและเครื่องมือประกอบการใช้รูปแบบการเรียนการสอน ได้แก่ คู่มือการใช้รูปแบบการเรียนการสอนและแผนการสอนที่ผ่านการหาคุณภาพโดยผู้เชี่ยวชาญและปรับปรุงแก้ไขแล้วไปหาประสิทธิภาพ (E_1/E_2) โดยการทดลองภาคสนาม (Field Tryout) ประเมินประสิทธิภาพของกระบวนการ (E_1) และหาประสิทธิภาพของผลผลิต (E_2) ใช้เกณฑ์ 80/80 ทดลองใช้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 วิชาเอกภาษาจีน ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2559 ซึ่งมีลักษณะใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 18 คน ผลการทดลองใช้ พบว่า ได้ค่าประสิทธิภาพของรูปแบบการเรียนการสอนเท่ากับ 84.71/88.89 สูงกว่าเกณฑ์ 80/80 ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของอดิเรก นวลศรี(2015:149-159) ได้ศึกษาการพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาจีนด้วยวิธีตอบสนองด้วยท่าทางTPRของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่4 โรงเรียนวัดคูยาง สำนักงานพื้นที่การศึกษา ประถมศึกษากำแพงเพชร เขต1 พบว่าทักษะการสื่อสารภาษาจีนของนักเรียนหลังเรียนของนักเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 จันทนา บรรจงดิษฐ์ สมาน เอกพิมพ์ พุทธารัตน์ ทะสา(2014:65) ได้พัฒนาการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาจีนเพื่อการสื่อสารโดยใช้หนังสือพิมพ์อิเล็กทรอนิกส์ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่1ให้มีประสิทธิภาพ (E_1/E_2) กำหนดเกณฑ์ 80/80 พบว่าประสิทธิภาพของหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ ภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร มีประสิทธิภาพเท่ากับ81.41/84.22 นอกจากนี้ Li Yang (2011:ง บทคัดย่อ) ได้พัฒนาแบบฝึกทักษะการเขียนตัวอักษรจีนสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่4 ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์75/75 พบว่าแบบฝึกทักษะการเขียนตัวอักษรจีนซึ่งประกอบด้วย คำนำ คำชี้แจง แผนการจัดการเรียนรู้ ใบงานซึ่งมี6ชุด ได้แก่ชุดที่1 ตัวอักษรจีนที่เกี่ยวข้องกับร่างกาย

ชุดที่2 ตัวอักษรจีนที่เกี่ยวข้องกับคน ชุดที่3 ตัวอักษรจีนที่เกี่ยวข้องกับธรรมชาติ ชุดที่4 ตัวอักษรจีนที่เกี่ยวข้องกับพืชและสัตว์ ชุดที่5 ตัวอักษรจีนที่เกี่ยวข้องกับของใช้และเครื่องมือ และชุดที่6 ตัวอักษรจีนแบบโครงสร้างประสม แบบทดสอบหลังเรียน แบบฝึกทักษะการเขียนตัวอักษรจีน มีค่าประสิทธิภาพเท่ากับ90.00/89.29 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ 75/75 ที่กำหนดไว้

2. ความสามารถในการสื่อสารภาษาจีนของนักเรียนหลังการเรียนการสอนโดยใช้รูปแบบการเรียนการสอน ESPPE Model สูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 80 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 คะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 25.64 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.27 โดยมีคะแนนเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละ 85.47 และพัฒนาการของความสามารถในการสื่อสารภาษาจีนของนักเรียนที่เรียนโดยใช้รูปแบบการเรียนการสอน ESPPE Model ในช่วงเวลาระหว่างเรียน ผู้วิจัยนำคะแนนจากการทดสอบวัดความสามารถในการสื่อสารภาษาจีนระหว่างเรียนโดยใช้รูปแบบการเรียนการสอน ESPPE Model 3 ระยะ คือ ระยะที่ 1 คาบเรียนที่ 5 ระยะที่ 2 คาบเรียนที่ 10 และระยะที่ 3 คาบเรียนที่ 15 มาหาค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) พบว่า นักเรียนมีความสามารถในการสื่อสารภาษาจีนในระดับสูง โดยมีคะแนนเฉลี่ยพัฒนาขึ้นเรื่อยๆ จากระยะที่ 1 ถึงระยะที่ 3 ทั้งการประเมินจากผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัย นอกจากนี้ผู้วิจัยได้บันทึกพฤติกรรมกรเรียนและการทำงานของนักเรียนเพื่อสะท้อนการพัฒนาความสามารถในการสื่อสารภาษาจีนของผู้เรียน ซึ่งในระหว่างการจัดการเรียนการสอนโดยใช้รูปแบบ ESPPE ผู้วิจัยพบว่าผู้เรียนมีพฤติกรรมที่สะท้อนพัฒนาการความสามารถในการสื่อสารภาษาจีน ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากขั้นตอนการสอนตามรูปแบบ ESPPE Model ซึ่งครูผู้สอนกระตุ้นความสนใจของนักเรียนโดยการให้ดูคลิปวิดีโอของรุ่นพี่และมีการฝึกปฏิบัติทักษะการพูดอยู่หลายครั้ง กอปรกับการเสนอข้อแนะนำต่างๆทั้งจากเพื่อน อาจารย์นิสิตและครูผู้สอน นักเรียนก็ได้นำเอาความรู้เหล่านั้นมาปรับปรุงการพูด สำนวน จนมีความกล้าแสดงออกในการพูดสื่อสารภาษาจีน ซึ่งข้อดีของการฝึกปฏิบัติตามขั้นตอนเหล่านี้คือจะทำให้ผู้เรียนมีความมั่นใจในตนเองและมีความกล้าแสดงออกในการสื่อสารมากขึ้น และเมื่อผู้เรียนได้พบเจอกับเจ้าของภาษาจริงๆ ก็จะมีมั่นใจในการพูดคุยยิ่งขึ้น และสามารถพัฒนาทักษะการสื่อสารได้ดียิ่งขึ้นไปอีกด้วย ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความพึงพอใจในการจัดการเรียนการสอนรายวิชา 0109431 นิทานสุภาพจีนโดยใช้บทบาทสมมุติของนิสิตหลักสูตรวิชาภาษาจีนชั้นปีที่3 มหาวิทยาลัยทักษิณ ของกรรณิการ์ ธีรารุฒิ(2016) พบว่าผลสัมฤทธิ์การเรียนโดยใช้การเรียนการสอนแบบแสดงบทบาทสมมุติในรายวิชา 0109431 นิทานสุภาพจีนในระดับมาก นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับงานวิจัยเรื่องการพัฒนาหน่วยการเรียนรู้ทักษะการสื่อสารภาษาจีนสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่5 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา ของเสี่ยวหมิ่น หลี่ และสิรินาถ จงกลกลาง(2560:104-111)ซึ่งได้กล่าวไว้ในบทนำว่าภาษาจีนมีความสำคัญต่อการดำรงชีวิตและการสื่อสาร ซึ่งภาษาจีนเป็นเครื่องมือในการศึกษาต่อหรือการทำงาน นอกจากนี้การวิจัยในครั้งนี้ยังมีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียน พบว่าผลการใช้หน่วยการเรียนรู้ ทักษะการสื่อสารภาษาจีนโดยรวมผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียน หน่วยการเรียนรู้สูงกว่าก่อนเรียน และหลังเรียนสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 70 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05จินตนา วิเศษจินดาและสมพงษ์ จิตระดับ(2018:445-455)ได้ทำวิจัยเรื่องแนวทางการจัดการเรียนการสอนภาษาจีนระดับมัธยมศึกษา

ตอนปลาย โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อนำเสนอแนวทางการจัดการเรียนการสอนภาษาจีนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ซึ่งมีวิธีการดำเนินงานวิจัยประกอบด้วย3ขั้นตอน ได้แก่ ขั้นตอน1 การศึกษาสภาพการจัดการเรียนการสอนภาษาจีนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายสำหรับครูไทยที่สอนแผนภาษาจีนในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยม กรุงเทพมหานคร ขั้นที่2 การคัดเลือกครูต้นแบบ และขั้นที่3การนำเสนอแนวทางการจัดการเรียนการสอนภาษาจีนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย พบว่าด้านการจัดการเรียนการสอน ครูควรจะใช้รูปแบบการสอนที่เน้นกระบวนการกลุ่มที่เป็นกิจกรรมที่มีความหลากหลายสอดคล้องกับความแตกต่างของผู้เรียน เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาจีนในการสื่อสารมากที่สุด Li Yang(2011:ง บทคัดย่อ)ได้พัฒนาแบบฝึกทักษะการเขียนตัวอักษรจีนสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่4 เพื่อประเมินผลทักษะการเขียนตัวอักษรจีน พบว่านักเรียนมีทักษะทางการเขียนตัวอักษรจีนก่อนเรียนและหลังเรียน ด้วยแบบฝึกทักษะการเขียนตัวอักษรจีน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.01 โดยหลังเรียนนักเรียนมีทักษะทางการเขียนตัวอักษรจีนสูงกว่าก่อนเรียน

3. นักเรียนมีความพึงพอใจในระดับมากต่อการใช้รูปแบบการเรียนการสอน ESPPE Model ทั้งนี้เนื่องจากผู้สอนกระตุ้นความสนใจของผู้เรียนด้วยการให้ดูคลิปวิดีโอของรุ่นพี่ที่เคยแสดงไว้ ทำให้ผู้เรียนเกิดความสนใจและอยากสร้างสรรค์หรือใช้ภาษาจีนให้ตีเท่ารุ่นพี่หรืออาจจะดีกว่า นอกจากนี้ยังมีการทำงานร่วมกันเป็นกลุ่ม ซึ่งเป็นกลุ่มที่ผู้เรียนสร้างกันเองตามความพึงพอใจของตนเองและเพื่อนๆ จึงยังเป็นตัวกระตุ้นให้ผู้เรียนยิ่งอยากจะทำางานร่วมกันอย่างมีความสุข และการทำเนิ่นเรื่องในการแสดงบทบาทสมมตินั้น ครูผู้สอนจะมีคำที่กำหนดให้กับผู้เรียนว่าต้องใช้คำไหนหรือสำนวนไหนบ้างในการสร้างบทสนทนา จากนั้นผู้เรียนก็สามารถสร้างสถานการณ์เองได้ตามความสนใจของกลุ่ม ซึ่งการไม่บังคับผู้เรียนมากเกินไปก็จะยิ่งทำให้ผู้เรียนตั้งศักยภาพของตนเองมาสร้างสรรค์งานได้ดีตามความสนใจของตนเอง เมื่อผู้เรียนมีความสนใจก็จะยิ่งชอบในสิ่งที่เรียนรู้มากยิ่งขึ้น สอดคล้องกับทฤษฎีพัฒนาการทางสติปัญญาของบรุนเนอร์(Brunner.1963)ซึ่งเขาเชื่อว่ามนุษย์เลือกที่จะรับรู้สิ่งที่ตนเองสนใจและการเรียนรู้เกิดจากกระบวนการค้นพบด้วยตัวเอง(ทีศนาแซมมณี.2559:66-67) การวิจัยในครั้งนี้ผู้เรียนสามารถนำสิ่งที่ได้เรียนรู้ไปใช้ได้จริง และทำให้ผู้เรียนเกิดความคิดสร้างสรรค์ที่หลากหลายการเรียนรู้ทำให้ผู้เรียนทำกิจกรรมได้อย่างอิสระ ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียนรู้โดยมีผู้สอนคอยอำนวยความสะดวกในการจัดการเรียนรู้ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดการเรียนรู้ของโคมส์(Combs) ที่ว่าการคำนึงถึงความรู้สึกของผู้เรียน การสร้างเจตคติที่ดีต่อการเรียนรู้เป็นสิ่งสำคัญที่จะช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้ดี และสอดคล้องกับแนวคิดการเรียนรู้ของโนลส์(Knowles) ซึ่งกล่าวไว้ว่าผู้เรียนจะเรียนรู้ได้มากหากมีส่วนร่วมในการเรียนรู้ด้วยตนเอง มนุษย์จะเรียนรู้ได้ดีหากมีอิสระที่จะเรียนในสิ่งที่ตนเองต้องการและด้วยวิธีการที่ตนพอใจ ซึ่งหลักการในการจัดการเรียนการสอนของโนลส์นั้นจะมุ่งเน้นให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียน รับผิดชอบร่วมกันในกระบวนการเรียนรู้ เปิดโอกาส ส่งเสริมให้ผู้เรียนนำประสบการณ์ ความรู้ ทักษะ เจตคติและค่านิยมของผู้เรียน เข้ามาใช้ในการทำความเข้าใจสิ่งใหม่ ประสบการณ์ใหม่ ในการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ให้แก่ผู้เรียน ควรเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้เลือกสิ่งที่เรียนและวิธีเรียนด้วยตนเอง ครูควรเข้าใจและส่งเสริมความแตกต่างระหว่างบุคคล ส่งเสริมให้ผู้เรียนตัดสินใจด้วยตัวเอง ลงมือกระทำและยอมรับผลของการตัดสินใจหรือการกระทำนั้น(ทีศนาแซมมณี.2559:70-71) ซึ่งหลักการเหล่านี้สอดคล้องกับคำให้สัมภาษณ์ของอาจารย์ประจำวิชาภาษาจีน โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ใน“เชิงขมิ้นนิวส์” (ออนไลน์:2560)ว่า คนจะเรียนภาษาจีนได้ดีนั้น ก่อนที่จะเรียนรู้ในสิ่งอื่น จะต้อง

เข้าถึงวัฒนธรรมของเจ้าของภาษานั้นๆ ให้ได้เสียก่อน ปลูกฝังทัศนคติที่ดีเกี่ยวกับภาษาและวัฒนธรรมจีน ตั้งแต่ระดับชั้นเตรียมอนุบาล ซึ่งในชั้นเรียนโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ ผู้สอนได้ปรับเปลี่ยนวิธีการสอนแบบเดิมที่เน้น “ความรู้” โดยครูเป็นผู้บอก มาเน้น “ทักษะ” ที่ผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง โดยผู้สอนคอยเป็นโค้ช (Coach) ให้กับผู้เรียน สร้างจุดเด่นของผู้สอน เน้นการเรียนรู้แบบบูรณาการ ผู้สอนและผู้เรียนต่างมีบทบาทสำคัญในการสร้างบรรยากาศแห่งการเรียนรู้ ครูเป็นผู้ริเริ่มสร้างบรรยากาศ นักเรียนเป็นผู้ตอบสนองและเพิ่มสีสันให้กับชั้นเรียน เพื่อให้ผู้เรียนเกิดความสนใจใคร่รู้ และมีเจตคติที่ดีต่อภาษาจีนตั้งแต่วัยเด็ก กระตุ้น ยั่วเย้าให้ผู้เรียนอยากที่จะเรียนรู้อยู่ตลอดเวลา กระบวนการเหล่านี้ส่งผลให้นักเรียนมีเจตคติในระดับมาก

ข้อเสนอแนะทั่วไป

1. จากผลการวิจัยพบว่าการใช้รูปแบบการเรียนการสอนเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการสื่อสารภาษาจีนของนักเรียนระดับชั้น มัธยมศึกษาตอนปลาย (ESPPE Model) ที่พัฒนาขึ้นมา ทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนมีพัฒนาขึ้นตามลำดับ อีกทั้งนักเรียนมีความพึงพอใจมากต่อรูปแบบรูปแบบการเรียนภาษาจีนเพื่อการสื่อสารที่พัฒนาขึ้นมากอีกด้วย ผู้วิจัยจึงเสนอแนะให้นำรูปแบบการเรียน การสอน ESPPE Model ไปใช้เพื่อขยายผลการเรียนการสอนรายวิชาภาษาจีนเพื่อการสื่อสารหรือภาษาจีนเพื่อการท่องเที่ยว ในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย

2. ประสิทธิภาพสูงสุดของการฝึกปฏิบัติตามรูปแบบการเรียนการสอนนี้ขึ้นอยู่กับระยะเวลาของการเรียน ผู้วิจัยเสนอว่าควรเพิ่มชั่วโมงเรียนให้กับภาษาจีนอย่างน้อยควรเป็นสัปดาห์ละประมาณ 4 คาบหรือชั่วโมง เพื่อฝึกฝนแต่ละบทเรียนให้คุ้นชิน

3. ควรให้นักเรียนได้เรียนรู้หรือฝึกฝนกับเจ้าของภาษาจริงๆ ควบคู่กันไปเพื่อให้เกิดความมั่นใจในการสื่อสารมากขึ้น

4. ผู้สอนควรมีการสอดแทรกความรู้นอกเหนือภาษา เช่น การสื่อสารข้ามวัฒนธรรม (Cross Cultural Communication) หรือข้อควร/ มีควรปฏิบัติเมื่อได้สื่อสารกับเจ้าของภาษาจริง เพื่อให้เกิดความคุ้นชินในการใช้ภาษาเพื่อการ สื่อสารที่ถูกต้อง

5. ควรฝึกให้นักเรียนทำงานหรือฝึกปฏิบัติ ร่วมกันเป็นทีมโดยผู้สอนมีหน้าที่เป็นเพียงผู้อำนวยความสะดวกทางการเรียนรู้

6. ผู้สอนควรจัดบันทึกปัญหาหรือบันทึกการ สะท้อนคิดทุกครั้งที่ทำการสอน เพื่อใช้สำหรับปรับปรุงรูปแบบการเรียนการสอนให้ดียิ่งขึ้น

7. ควรกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดการสร้างสรรค์องค์ความรู้หรือนวัตกรรมใหม่ๆ โดยผ่านการใช้รูปแบบการเรียนการสอน ESPPE Model

ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการพัฒนาและวิจัยร่วมกับการสร้างสื่อนวัตกรรมหรือสื่อเทคโนโลยีที่นักเรียนสามารถนำมาฝึกปฏิบัตินอกชั้นเรียนได้
2. ควรมีการพัฒนาและวิจัยรูปแบบการเรียนการสอนทักษะการเขียนและการอ่านภาษาจีน เพื่อให้การจัดการเรียนการสอนภาษาจีนของประเทศไทยมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

References

- Banchongdit,C.,Ekpim,S.,&Thasa,P.(2014).kānphatthanākhwāmsāmātpḥāsāchīnphūākānsūsāndoīc hainangsu'ileksonik [Development of Mandarin for Communication by Using Electronic Book],The 6th Academic Meeting National and International Conference: 65-73.
- Fakkhao, S. (2008). Lakkānsōṅsamrapkhrūmū'āchīp [Teaching Principle for Professional Teacher] ,Bangkok: Emphan.
- Harmer,J. (2001). How to Teach English. (7th ed.) England, Edinburg.
<http://www.chyxx.com/industry>(Access on October 9, 2016)
<https://www.chiangmainews.co.th/page/archives/626374>(Access on October19,2018)
<http://www.moe.go.th/moe/th/news/detail.php?NewsID=14859&Key=hotnews>(Access on October 19, 2018)
- Thirawuthi,K.(2016).kānsuksāphonsumritthāngkānriānlækhwāmphungphoṅchāinaikānchatkānriānk ānsōṅrāiwichāNungṣāenkāophansīrōjsāmsip'etNithānsuphāsītchīndoīchaibotbātsommu tkhoṅnisitlaksūtwichaphāsāchīnchanpīthīsāmMahāwitthayalāithaksin[Astudyof Learning Achievements and Satisfaction towards 0109431 Chinese Proverbial Talesbyusing Role-play Method of the Third Year Chinese Major Students at Thaksin University], Inthaninthaksin Journal. Vol.12 No.3 special edition: 127-140.
- Khæmmanee,T. (2016). Satkānsōṅ'Ingkhwāmruḥphūākānchatkrabuānkānriānrūthīmīprasitthiphāp [Science Teaching Knowledge for Effective Learning Process. Bangkok: Chulalongkorn University Publisher.
- Li Siaomin Chongkonklang S. (2017). kānphatthanānūaikānriānrūthaksakānsūsānphāsāchīn Samrapnakriānchanprathomsuksāpīthī Hā Rōngriānsāthitmahāwitthayalāirāṭchaphatna khōṅrāṭchāsīma [The Development of Learning Unit on Chinese Communication Skills for Prathomsuksa 5 Students of the Demonstration School of Nakhon Ratchasima Rajabhat University], Ratchaphruek Journal Vol.15 No.1 (January-April 2017) 104-111.
- Li Yang. (2011). The Development of Drill Exercise on Chinese Writing Skill of Fourth Grade Students. Master of Education Program in Curriculum and Supervisor, Graduate School, Silpakorn University.
- Ministry of Education. (2008). laksūtkaēnklaṅkānsuksānaphūnthān พ.ศ.๑๙๖๑phanhārōjḥāsīp'et [The Basic Education Core Curriculum B.E. 2551 (A.D. 2008)], Bangkok: The Agricultural Cooperative Federation of Thailand Limited Publisher.

Nuansi,A.(2015).kānphatthanāthaksakānsūsānphāsāchīnduāiwithitōpsanōṅduāithāthāṅTPRkhō
ngnakrianchanprathomsuksāpīthīsīRōngriānwatkhuāṅsāmnakngānphūnthīkānsuksāPr
athomsuksākamphāṅpetch Khēt1 [THE COMMUNICATIVE APPROACH FOR LEARNING
CHINESE WITH THE TOTAL PHYSICAL RESPONSE (TPR) METHOD FOR THE GRADE 4
STUDENTSOFWAYKHUYANG,KAMPHENGPHEPRIMARYEDUCATIONAREA OFFICE1],Panya
piwat journal Vol.čhet No.nung:January-April: 149.

The Washington Post: www.washingtonpost.com (Access on October 9, 2016)

Wisetjinda,C.& Chitradap,S. (2018). nāēthāṅkānchatkānriānkānsōṅphāsāchīnradapmatthayom
suksāṅplā [Guidelines For Chinese Instruction In Upper SecondarySchools], Veridian
E-Journal, Silpakorn University 11,2 (May-August): 445-455.